

ELÇİN POYRAZLAR

GAZETECİNİN ÖLÜMÜ

Polisiye
Gerilim

100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Ecel Çiçekleri (Suat Zamir polisiyesi-1)

Kayıp Yüz (Suat Zamir polisiyesi- 2)

Çıplak Kalp (Suat Zamir polisiyesi- 3)

GAZETECİNİN ÖLÜMÜ

Yazan: Elçin Poyrazlar

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1.Baskı / İthaki Yayınları, 2014

Doğan Kitap'ta 1. Baskı / Kasım 2023 / ISBN 978-625-6570-22-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gazetecinin Ölümlü

Elçin Poyrazlar

Salı

Cep telefonunun sesiyle uyandığında saate bakmak aklına gelmemiştir. Gazetedeekiler saati yine şaşırmış olacaklar diye düşünürdü. Yataktan düşercesine kalktı ve uyku sersemi, dağınık odadaki eşyalara çarpa çarpa çalışma odasındaki masaya doğru yürüdü. Işığ ı yanıp sönen telefon çok önemli bir haber vermek istercesine titriyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Sokak lambalarının solgun ışığı odayı doldurmuş, pencerenin önündeki kestane ağacı üzerinden gölge oyunları oynuyordu. Telefonu eline aldı, numaraya bakmadan aç tuşuna bastı.

“Alo” dedi boğuk bir sesle. Karşı taraftakinin nefesini duyabiliyordu. Tekrar “Alo” dedi.

Sonunda kısık bir erkek sesi “Vedat öldü” dedi.

Anlamamıştı. “Efendim?” diyebildi yanıt olarak. Telefondaki ses yeniden “Vedat öldü” dedi ve telefonu kapadı.

Masanın başında, elindeki telefondan bir yanıt beklercesine baktı. Ne demekti şimdi bu? Gecenin bir vaktinde bu tür şakalar yapan kim olabilirdi? Vedat da kim diye düşündü sonra. Baş ı çatlayacak gibi ağrıyordu. Akşam içtiğ i ş arap geldi aklına. Telefonun saatine baktı. Sabahın dördü olmak üzereydi. Yatağ a gideli iki saat bile olmamıştı. Arayan numaraya bakmak o anda aklına geldi. Ancak “bilinmeyen numara” yazıyordu ekranda. Yine de bast ı arama düğmesine. Bu aramayı yapamayacağını söyleyen mekanik sesi duydu. Sinirle kapatt ı telefonu. Masanın üstüne oturdu ve ayılma-ya çalıştı.

Türkiye’de saat on bire geliyordu. Acaba gazetedeekilerin kötü bir ş akası mı diye düşündü. Kayıtlı numaralardan hızla gazetenin

İstanbul numarasını buldu ve bastı düğmeye. İkinci çalıştan sonra açıldı telefon. Karşısında dış haberler servisinden Umut vardı. Haber konularında atışsalar da severdi onu. Titiz ve akıllı bir editör oluşu hoşuna gidiyordu. Umut'un her zamanki bıkkın sesini duyunca onun böyle bir şaka yapmış olamayacağını düşündü.

"Umut selam, ben Selin. Beni aradın mı?" diye sordu yine de. Hayır, o aramamıştı. Bunun üzerine "Peki gazeteden başka kimse aramış olabilir mi?" dedi. Umut santrale sorabileceğini söyledikten sonra her zamanki titizliğiyle o günkü işini hatırlatmayı ihmal etmedi. Ondan Türkiye-ABD ilişkilerinin son dönemi üzerine haber analizi bekliyorlardı.

İyi ki hatırlatmıştı Umut, aklından tamamen çıkmıştı bu yazı işi. Son dönemde iki ülke arasındaki ilişkiler hiç de iyi gitmiyordu. Her iki tarafın da yaptığı zehir zemberek açıklamalar Washington'daki Türk gazetecilerin gündemini hayli meşgul ediyordu. Gazetecilik hayatının hiçbir döneminde dış politikadaki büyük anlaşmazlıkların kamuoyu önünde bu kadar açık bir biçimde yaşandığına tanık olmadığını düşündü. Santraldeki kadının sesi düşüncelerini dağıttı.

"Ben Washington'dan Selin Uygur" dedi, "bu sabah beni oradan aradınız mı diye soracaktım. Bilinmeyen bir numaradan aradım da."

Kadın sabahtan beri kimsenin yurtdışını aramadığını söyledi ve diğer hatta bekleyen aramaya cevap verebilmek için aceleyle telefonu kapattı.

Selin bir süre dışarıdan odaya dolan gölgeleri seyretti. Rüzgârla sallanan ağaç bir çeşit dans gösterisi yapıyor gibiydi.

Uykusu tamamen kaçmıştı. Divana oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Uykuya çok ihtiyacı vardı ama huzuru kaçmıştı, artık istese de uyuyamazdı. "Vedat öldü" cümlelerini tekrarladı içinden. Vedat, Vedat...

O anda aklına *Yeni Dönem* gazetesinde yazan Vedat Yıldırım geldi. Telefondaki sesin söz ettiği Vedat o olabilir miydi? Yıllardır Washington'da çalışan Vedat elli yaşlarında milliyetçi görüşleriyle tanınan bir gazeteciydi. Selin'in onunla yakın olduğu söylenemez-

di ama birbirlerine saygı duyarlardı. Yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için bu saatte onu arayamazdı. Bu işi birkaç saat ertelemeye karar verdi.

Banyoya doğru yürürken telefonunun hâlâ elinde olduğunu fark etti. Arkasına bakmadan divanın üstüne fırlattı ve küçük banyonun kapısından içeri girdi.

Uzun, sıcak bir duştan sonra çok daha iyi hissediyordu kendini. Yatak odasına gitti, üzerine rahat bir şeyler geçirdi ve çalışma odası olarak kullandığı salona yöneldi.

Her sabah yaptığı haber taramalarına bu kadar erken başlaması ona bayağı zaman kazandırmıştı. İki haftadır temizlemediği evini düzenleme ve toplama imkânı da buldu böylece. Saat yedi olmuştu. Vedat'ı arayabileceğini düşündü. Telefonu alıp divana oturdu. Vedat'ın cep telefonunu defalarca çaldırdı. Washington'daki çoğu Türk gazeteci gibi bu saatte kalkmış olmalıydı. İki ülke arasındaki yedi saatlik zaman farkı, haber peşinde koşan bir gazeteci için sürekli geç kalmak demektir. Vedat bu saatte uyuyor olamaz, diye düşündü.

O istediği kadar böyle düşünsün, telefonu açan yoktu. Mekanik bir mesaj bırakın sesi dışında bir yanıt alamadı. Bir iki saniyelik tereddüitten sonra mesaj bırakmanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi. "Merhaba Vedat, ben Selin. Beni en kısa zamanda arar mısın, önemli" dedi. Telefonu kapatırken tedirgindi. Geceki olaya gereksiz yere takıldığını söyledi kendi kendine ve yazması gereken yazıya konsantre olmaya çalıştı. Bu makale için ABD hükümeti içinden yorum alması gereken yetkililer vardı ancak onları aramak için henüz çok erkendi. Kendisiyle konuşmayı kabul edeceğini düşündüğü birkaç kişiye birer e-posta attıktan sonra ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Divana uzanır uzanmaz uykuya daldı.

Uyandığında on bire geliyordu. Türkiye'de saat altı demekti bu. Akşamı edecek kadar uzun uyumasına kızarak telefonunu aldı. Beş cevapsız arama olduğunu gördü. Hepsisi de İstanbul'dandı. Vedat'tan ses yoktu. İstanbul'u aradı. Karşısında bu sefer dış haberler müdürü Beşir vardı. Adamla yıldızları bir

türlü barışmamıştı. Beşir karşısındakinin Selin olduğunu anlar anlamaz “Nerde bu haber?” diye kükredi. Selin bozuntuya vermeden haber kaynaklarından yanıt beklediğini söyledi. Haber ABD tarafının görüşünü almayınca eksik kalırdı. Yazının en geç iki saat içinde elinde olacağını da ekledi.

“Sakin geç kalmasın” gibi bir şeyler homurdandı ve telefonu çat diye kapattı Beşir. Bu adamla anlaşamamasının en büyük nedenlerinden biri Beşir’in gazetecilikten çok komplo teorilerine kafasının çalışmasıydı. Başka bir yayın organında abartılmış ya da bütünüyle uydurulmuş bir haber görür görmez telefona sarılır, aynı haberi daha derin ve ayrıntılı geçmesini isterdi. Bu yüzden hep tartışılardı. Selin bir iddianın doğruluğunu en az iki kaynağa danışmadan ya da sağlam belgelere ulaşmadan haber yapmayı etik bulmuyordu. Beşir’e göreyse Selin aşırı hassasiyet gösteriyordu ve bu, Türkiye söz konusu olunca gereksizdi. Yabancı haber ajanslarına kuşkuyla yaklaşan Beşir yurtdışı muhabirlerinden pek hoşlanmadığını da saklamıyordu. Ona göre haberlerin tek elden yani devlet kaynaklı ajanslardan verilmesi en garantili yoldu. Hele şu günlerde hükümetle arayı açmamak gerektiğine inanıyordu.

Selin e-postasını kontrol ettiğinde ABD Dışişleri ve Savunma Bakanlığı’ndan yetkililerin kendisiyle telefonda görüşmeye hazır olduklarını yazan mesajları gördü. Bunların dışında tanımadığı bir adresten de e-posta gelmişti: “Bugün saat beşte 17. Cadde ve M sokağının köşesindeki kafede ol. Yalnız gel.”

Altında “JD” dışında bir imza yoktu. Gece gelen telefonun üstüne bu esrarlı mesaj da neyin nesiydi? Mesajın kendisine yanlışıyla gönderilmiş olabileceği aklına gelse de olayın Vedat’la ilgili olduğu endişesini atamıyordu içinden.

Sonraki birkaç saati haberi üzerinde çalışarak geçirdi. Görüştüğü Amerikalı yetkililer iki ülke arasındaki ilişkilerin son derece olumsuz olduğunu ve Türkiye’nin dış politika yönelimlerinin bazı sonuçları olacağı yönünde üstü pek de kapalı olmayan tehditler savurdular. ABD Türkiye’yi bölgedeki çıkarlarını engelleyen ülkeler arasında görmeye başlamıştı ve düşmanca açıklamalardan kaçınıyordu. İki ülke arasındaki ilişkiler Türk medyası için de ateşli

bir konuydu. Kimi uzmanlar savaş kokusu aldıklarını yazıyordu, bölgede felaket senaryoları konuşuluyordu. Haber manşet olacaktı.

Haberini bitirip arkasına yaslandığında uyandığından beri hiçbir şey yemediğini fark etti. Buzdolabında küflenmiş bir peynir, iki zavallı elma ve tarihi geçmiş bir kutu süttten başka bir şey yoktu. En son ne zaman markete gittiğini anımsamaya çalıştı. Karnı zil çalıyordu. Kent merkezindeki Basın Kulübü'ne giderse orada yemek yiyebileceğini hem de arkadaşlarını göreceğini düşündü.

Küçük ve eski arabasına atladı. Motor nazlı bir sesle çalıştı. Arabasındaki CD çaların düğmesine basınca Billie Holiday'in yalvarırcasına şarkı söyleyişini duydu. "Someday he'll come along the man I love" diyordu şarkıda. Sevdığı adamın bir gün geleceğine şarkıda bile olsa inanması zordu. Yüksek sesle "Hayır Billie, hiçbir zaman gelmeyecek" deyip hırsla gaza bastı.

Basın Kulübü'ndekiler yemeklerini bitirmişler, barda sohbet ediyorlardı. Burası daha çok emekli ya da yaşlı gazetecilerin uğrak yeri idi. Selin'in hoşuna giden de buydu. Yaşlı gazetecilerin askerlik anısı anlatır gibi elli yıl önce yaptıkları bir haberle ilgili konuşmalarını dinlemeyi, gözlerinde hâlâ sönmemiş meslek aşkına tanık olmayı seviyordu. Yaşlı gazeteciler gençleri internet ve akıllı telefonların kolaylığına sığınmakla eleştirir, Selin de bu eleştirileri tatlılıkla kabul ederdi. Ancak onların döneminden büyük bir fark vardı bugün. Teknolojik gelişmeler yüzünden artık haberin değeri çok daha kısa ömürlüydü. Bir saat hatta iki saat içinde eskiyordu haber. Yaşam baş döndürücü bir hızla, daha çarpıcı, daha canlı daha büyük bir haber sunuyordu onlara. Gazeteciler de sürekli haberin, daha doğrusu yaşamın peşinde koşuyor ancak hiçbir zaman onu tam olarak yakalayamıyorlardı. Selin bunları düşünürken biri onu dürttü.

"Ne o? Hayallere dalmışsın" dedi. Meslektaş Ali Okan'dı.

Washington'a yeni gelmiş olmasına karşın kentin dengelerini hemen anlamış akıllı ve hızlı bir gazeteci idi Ali. Aslında Selin onu çok iyi tanımıyordu. Pek çok gazetecinin aksine kendisinden bahsetmekten pek hoşlanmayan bir adamdı Ali. Selin'e geçmiş hakkında tek söylediği gazetesinin yazışları bölümünde

editörlük yaptığı, daha sonra da buraya gönderildiği idi. Selin son bir yıldır onu toplantılarda görüyor, sorduğu soruları ve yazdığı analizleri akıllıca buluyordu. Ayrıca aralarındaki tatlı rekabetten de hoşlanıyordu.

Ali'yi fark edince uzun zamandır görmediği bir dostuna rastlamış gibi yerinden kalktı ve genç adamı öptü. Ali afallamıştı. Selin'de garip bir şeyler sezdiğini gizlemeden, "Ne oluyor yahu? Daha dün görüştük. Yoksa hasretim seni hasta mı etti?" diye sordu.

Selin gece gelen telefonu anlatıp anlatmamayı düşünüyordu. Ali'ye güvenilebilir miydi? Her şey aptalca bir şaka olabilir ve bunların ardından hiçbir şey çıkmayabilirdi. "Yoo, içimden geldi öptüm. Suç mu seni öpmek?" dedi. Ali'nin kendisinden hoşlandığını başından beri seziyordu ama onunla dost kalmanın mesleki açıdan çok daha uygun olacağını da farkındaydı. Ali'nin siyah saçlarına ve içi gülen gözlerine baktı. Koşullar farklı olsa aralarında bir şeyler olabilir miydi? Bir yandan da ona karşı mesafesini koruması gerektiğini, aksi halde olayların kontrolden çıkabileceğini hissediyordu. Duyduğu kadarıyla Ali'nin başında belalı bir boşanma davası vardı. Hayat ne kadar az karmaşık olursa o kadar iyiydi Selin'e göre.

Bir süre konuşmadan oturdular ve Washington'un, uzanan bir devin gövdesini andıran manzarasına baktılar. Sonunda sessizliği bozan Ali oldu.

"N'oluyor yahu? Âşık mı oldun nedir? Bu sessizlik ne? Bir derdin varsa söyle" dedi.

Selin onun söylediklerini duymamış gibi, "Bir dakika içinde geliyorum" diyerek yerinden fırladı ve dışarı çıktı. Vedat'ı ev numarasından aramak hiç aklına gelmemişti. Numarayı tuşlarken telefonu düşürdü. Bir şeylerin ciddi bir biçimde ters gittiği hissine kapıldı. Telefonu alıp yeniden denedi. Beşinci çalıştan sonra telesekretere düştü. "Ben Vedat Yıldırım. Lütfen mesaj bırakın. Size en kısa zamanda dönerim" diyordu Vedat'ın sesi. Aynı mesajı İngilizce de tekrarlıyordu. Bu sefer mesaj bırakmadı Selin. Düşünceli bir şekilde kapattı telefonu. O anda telefonun elinde titrediğini hissetti. Ekranda Vedat'ın ev numarasını gördü. Heyecanla açtı.

Selin, "Vedat nerelerdesin? Çok merak ettim. İyi misin?" sorularını sıralarken bir kadın sesi karşıladı onu. "Selin Hanım ben Gönül, Vedat'ın karısı. Vedat iki günlüğüne şehir dışına çıktı. Önemli bir işi varmış" dedi.

Selin, "Cebinden ulaşmaya çalışıyorum Gönül Hanım" dedi, "acaba siz bugün konuşabildiniz mi kendisiyle?"

"Ne yazık ki hayır" dedi kadın, "dün akşam altı gibi beni aradı. Beni merak etme yarın eve geleceğim dedi ve kapattı. Neredesin kaçta gelirsin diye sormama bile fırsat bırakmadı. Siz niye aramıştınız?"

Selin kadını da endişelendirdiğini fark edip kızdı kendine. "Ben acil bir haberle ilgili aramıştım. Çok aramama karşın geri dönmeyince merak ettim" diyebilirdi, "siz konuştuğunuzda bana ulaşmasını söyler misiniz?" Kadın neredeyse fısıltıya yakın bir sesle "Tabii ki" dedi ve telefonu kapattı. Selin Vedat'ın şehir dışında olduğunu duymanın verdiği bir rahatlamayla salona döndü. Masada tek başına oturmuş kendisini bekleyen Ali'nin yanına geldiğinde en sıcak gülümsemesini takındı ve yerine oturdu.

Ona bir şey söylememeye karar vermişti. Bu gece Vedat'tan haber alırlardı nasıl olsa. Ali hiçbir hareketini kaçırmadan Selin'i büyük bir dikkatle izliyordu. "Eee... Bana neler olduğunu anlatacak mısın yoksa niyetin meraktan çatlamamı izlemek mi?"

Yalan söylemesi gerektiğini biliyordu Selin. "Bir haberin peşindeyim. Haber kaynağımı nasıl konuştururum diye düşünüyordum" deyiverdi. Ali pek inanmış görünmedi ama üstelemedi, "Eh bir sorun yoksa iyi o zaman. Benim artık kalkıp yarın çıkacak raporu bulmaya çalışmam gerekiyor. Yoksa hanımefendi bizi atlattı da haberimiz mi yok?"

Selin ABD'nin her yıl çıkardığı uluslararası terör örgütlerine yönelik raporunu unutmuştu. Bu gece bir yetkili ona raporun özeti-göndereceğine söz vermişti. En azından Türkiye'yle ilgili olan kısmını. "Evet ona da bakmam gerekecek. Ama bugün birkaç işim var. Sanırım rapor gece elime geçmiş olur" dedi.

Ali kıskançlıkla karışık bir hayranlık ifadesiyle bakıyordu genç kadına. O andaki düşünceli haliyle ne kadar güzel olduğunu ge-

çiriyordu içinden. Yeşil gözleri koyu kumral saçlarıyla bir tezat oluşturuyor, ince yüzünde arada beliren endişe dalgaları kadına esrarlı bir güzellik katıyordu. Ondan çok hoşlanıyordu ama arkadaşlıklarını bozmak da istemiyordu. Selin, Ali'nin tanıdığı en zeki ve en yetenekli gazetecilerden biriydi. Genç yaşına rağmen politik meseleleri kavrayışı, mizah duygusu ve meslek aşkı onu etkiliyordu. Ama Selin kendisine karşı dostluktan başka bir yakınlık göstermemişti. Onu çözmek imkânsız, diye düşündü. Kadınları anlamak dünyayı yöneten bir ülkenin politikalarını anlamaktan çok daha zordu Ali'ye göre. Hayatında biri var mıydı, mesela bunu bilmek isterdi. Selin kapalı kutu gibiydi. Ali kadın konusunda rekabetten hiç hoşlanmazdı. O da pek çok hemcinsi gibi kadının sadece kendisine ait olmasını isterdi. Ama Selin kadar özgür ruhlu bir kadını kendisine bağlamanın hayal olacağını seziyordu.

Bunları düşünürken masadan kalktı ve bir anda kendisinden beklenmeyecek biçimde eğilip Selin'i iki yanağından öptü. Omuzlarını hafifçe sıkarak, "Kendine dikkat et. Başın sıkışırsa ben yanındayım" dedi ve hızla dönüp kulübün yemek salonundan çıktı. Selin'in, arkasından minnettarlıkla baktığını görmedi.

Selin saat dörde doğru kulüpten çıktı. Hâlâ e-postasına gelen esrarlı mesajı düşünüyordu. "Merakıma yenilmemeli ve yarınki rapor üstünde çalışmalıyım" dedi kendi kendine. Öte yandan içindeki güçlü bir his oraya gitmesi gerektiğini, bunun gece gelen telefonla ilgili bir şey olduğunu söylüyordu. Düşünceli bir halde asansöre doğru yürürken yaşlı dostu Matt Davis'le çarpıştı. İkisi de ellerindeki gazete ve dergileri düşürdüler. Gülerек tokalaştılar.

Davis, "Nasılsın bakalım evlat? Yine hangi manşetlik haberin peşindesin?" dedi. ABD'ye ilk geldiğinde ona yol gösteren, akıl hocalığı yapan, *New York Times*'in siyaset yazarlarından Davis.

Selin, onunla yıllar önce New York kentindeki Columbia Üniversitesi'nde tanışmıştı. Davis'in gazetecilik üzerine verdiği derslere katılmış, girdikleri ateşli tartışmalar sonunda da dost olmuşlardı. Ankara'da çalıştığı dönemde Amerikan Merkezi Haber Alma Teşkilatı'nın Türkiye'deki sol örgütlere yönelik operasyonlarını açığa çıkaran bir haber dizisi yapan Selin, bu haber sayesinde

her zaman hayalini kurduğu şeye de ulaşmıştı. Haberin getirdiği pek çok ödülün üstüne, bir yıllığına gazetecilik üzerine yüksek lisans yapmak için Amerika'ya uçmuştu. Columbia Üniversitesindeki CIA'in yurtdışındaki operasyonlarını kınayan liberal ve sol görüşlü akademisyenler Selin'in üniversiteye kabul edilmesinde etkili olmuşlardı. Davis de bunlardan biriydi.

Selin, Vedat'la ilgili meseleyi danışabileceği kişinin Davis olduğunu hemen anladı. "Biraz zamanın var mı? Seninle acilen bir şey konuşmam gerekiyor" dedi.

"Ne bu acele? Haber o kadar büyük ha?" diye yanıtladı Davis. Selin yaşlı adamı sakın bir köşeye doğru götürdü, gece gelen telefonu ve e-postayı anlattı. Davis'in yüzü asılmıştı. Bir bela seziyor gibiydi. Vedat'ı tanır, kendisinden hoşlanmazdı ama başına bir şey gelmesini de tabii ki istemezdi.

Selin "Sence ne yapmalıyım?" diye sordu, "Vedat yalnızca şehir dışına çıkmış olabilir. Belki adamın sevgilisi var, nereden bilelim. Bu esrarengiz görüşmeye gitmek akıllıca mı?"

Davis bir süre düşündü. "Vedat'la ilgili beklemek dışında yapabileceğin bir şey yok. Ama bu posta işi çok ilginç. Bence oraya yalnız gitme. Ben de seninle geleceğim ve yan kafede oturup kimin geldiğine bakacağım. Bu kentte benim elimden geçmemiş hiçbir kurt olamaz" dedi.

Selin biraz rahatlamıştı. Davis'le asansörle aşağı inerlerken ikisi de susuyordu.

Selin'in eski arabası 17. Cadde ve M Sokağı'nın köşesine geldiğinde Davis boş bir park yerini işaret etti. Selin az ileride Beyaz Saray'ın gururlu kubbesini ve binayı çevreleyen demirlerin önünde resim çektirmek için yarışan turistleri gördü. Beyaz Saray'ın yakınındaki parkın girişinde savaş karşıtı bir protestocunun çalakalem hazırlanmış pankartları sallanıyordu.

Selin, Davis'in gösterdiği yere geri geri park etti ve birlikte arabadan indiler. Davis başıyla sol tarafı işaret ederek Selin'in yanından ayrıldı. Kadın mesajda yazan kafeye doğru endişe ve merak içinde yürüdü. Mekânın camlı kapısına geldiğinde içeride onu ki-

min beklediğini görmeye çalışıyordu. Sol taraftaki camın önünde oturan genç bir çift bilgisayarlarının önüne eğilmiş kahvelerini yudumluyorlardı. Köşedeki masada yaşlı bir kadın gazete okuyordu. Girişin hemen yanındaki masa ise kulaklıkla gürültülü müzik dinlediği anlaşılan genç bir adam tarafından işgal edilmişti.

Selin saatine baktı. Beşi iki geçiyordu. “Henüz erken” diye düşündü. İçeriye girenleri ve dışarıda yürüyenleri görmek için cam kenarındaki bir masayı seçti. Sinirlerinin yay gibi gerildiğini hissetti. “En azından Beyaz Saray’a bu kadar yakın bir yerde güvenliğimi tehlikeye atacak bir olay olamaz” diye düşündü. Bir süre dışarıyı seyretti. Eylül ayı, sokakları kırmızı, sarı, turuncu renkli yapraklarla donatmıştı. Havalarda hâlâ sıcaktı ama ışığın azalmasından yazın bittiği anlaşılıyordu.

Selin bir kez daha saatine baktı. Beşi on bir geçiyordu. Belki de yanlış bir e-postanın kurbanı olmuştu. Gözleri Davis’i aradı. Selin’i görebilecek şekilde bir masaya yerleşmiş, dikkatli bir biçimde gazete okuyordu. Varlığı Selin’i rahatlatmıştı. Önüne döndüğünde masasında sarı bir kâğıdın durduğunu fark etti. Bunu daha önce görmemişti. Başını yukarı kaldırdı. Bir adam hızla kafeden çıkıyordu. Başında bir şapka ve sırtında bej rengi bir pardösü vardı.

“Bir dakika lütfen” diye bağırarak arkasından koştu. Sokağa çıktığında adam kalabalığın arasında çoktan kaybolmuştu. Elindeki kâğıda baktı. “Sana yalnız gel demiştim. Elimde ilgini çekebilecek çok değerli bilgiler var. Ne olduğunu merak ediyorsan buna uymanı öneririm. Benden haber bekle” yazıyordu.

Selin kafeden dışarı çıkıp kendisine doğru gelmekte olan Davis’e baktı. Sarı kâğıdı gösterdi. Davis notu okudu ve sessizce Selin’e geri verdi. “Seni arabadan indiğinden beri takip ediyor olmalı ya da daha öncesinden” dedi, “görünen o ki bu adamla yalnız görüşmezsen neyin peşinde olduğunu öğrenemeyeceksin. Ne olursa olsun gündüz ve kalabalık bir yerde görüş.”

Selin kafa sallamakla yetindi. İçinde müthiş bir evine gitme isteği uyandı. Davis’i arabayla gideceği yere bırakmayı teklif etti ama yaşlı adam metroya bineceğini söyledi.

Selin evinin kapısını sessizce açtı ve içeri girdi. Bir şeylerin ters gittiği hissine engel olamıyordu. “Bu kadar dedektifçilik oynamak

yeter, biraz da çalışmalıyım” diyerek masasına yöneldi. Çalışmaya başlamadan önce dolabında kalmış eski kırmızı şarabından kendine bir kadeh doldurdu, işte bu iyi gelecekti.

Selin yazdığı yazıdan başını kaldırdığında saat dokuza geliyordu. Amerikalı bir yetkilinin gönderdiği terör raporunu haberleştirmiş ve şehir baskısı için gazeteye göndermişti bile. Geçen yıldan farklı, yeni bir bilgi yoktu. Türkiye’nin İslamcı terör örgütlerine silah ve lojistik destek sağladığı yönündeki ifadeler geçen yıl ilk defa yazılınca Türk hükümeti büyük tepki göstermiş, hatta ABD’ye diplomatik nota bile vermişti. Hükümet bu suçlamaları kabul etmiyor, ABD’yle terör örgütlerinin tanımı konusunda anlaşmazlık yaşadığını savunuyordu. Bu konuda görüştüğü bir yetkili, “Birinin teröristi başka birinin özgürlük savaşçısıdır” demişti. Raporda en dikkat çeken nokta, ABD’nin daha önce terör örgütü olarak tanıdığı bölücü grubu terör listesinden çıkarmasıydı. Bu zaten ilişkilerin gidişatı göz önüne alınırsa beklenen bir gelişmeydi. Amerikalılar, “Türkiye nasıl olsa bizimle işbirliği yapmıyor. Bizim iyi çocuk olmamızı gerektirecek bir durum yok ortada” şeklinde yorumlar yapmışlardı. Gazete bunu da manşet haberiyle birlikte yayımlayacaktı.

Boş şarap kadehini doldurmaya giderken cep telefonu çaldı. Arayan Ali’ydi. Selin’i merak etmiş olmalıydı.

“Selam n’aber?” diye açtı telefonu Selin.

Ali “İyilik, seni merak ettim. Bugün tuhaf davranıyordun. Kendine gelebildin mi bari?” diye sordu.

Selin gülümseyerek, “Evet yaptığım haberle seni nasıl atlatacağımı düşünürken dalmışım ama artık iyiyim çünkü yarın sabah haberi gördüğünde sen dalıp gideceksin” dedi. Ali, kadının eski şakacı haline dönmesine sevinmişti.

“Orası belli olmaz. Bence yatmadan önce bizim gazeteye bir göz at. Belki uykusuz kalan sen olursun” dedi. Selin bir kahkaha patlattı. Ali’ye bugün olanları anlatmayı çok istiyordu ama henüz elinde net bir bilgi yoktu. Hem pek çok erkekte gördüğü korumacı tavır devreye girebilir, Selin’i gereksiz yere sıkboğaz edebilirdi. İşler biraz aydınlığa kavuşunca ona her şeyi anlatacaktı.

“Bugün Büyükelçilik’ten Mehmet Bey’le görüştüm. Hani şu kültür ataşesi” diye konuyu değiştirdi Ali. “Adamın halini hiç beğenmedim. Yüzü sapsarıydı ve elleri titriyordu. Benimle çok önceden alınmış randevusu olmasına karşın başından savmaya kalkıştı ama ısrar edince kabul etti. Birilerinden haber bekliyor gibiydi. Eli sürekli telefonuna gidiyor, sekreterine beni arayan oldu mu diye soruyordu” diye devam etti anlatmaya, “yanında yirmi dakika kaldım. Kongre’de başlayan kültür miraslarının Rumlara geri verilmesi meselesi üzerine falan konuştuk. Ama adam sanki orada değildi.”

“Belki hastadır” dedi Selin, “veya karısıyla, çocuğuyla ilgili bir sıkıntısı vardır.”

“Karısı ve çocuğu yok onun. Bu adamın başka işler çevirdiği söyleniyor. Kültür Ataşeliği falan palavra” diye çıkıştı Ali.

Selin de arada sırada Büyükelçilik resepsiyonlarında gördüğü bu adamla ilgili bir şeyler duymuştu. Ama kimse tam olarak emin olamazdı. Washington gizli veya açık herkesin aynı fırından ekmek yediği küçük bir köydü. O fırının tek ürünü ise politikaydı.

Selin, Ali’yle biraz daha sohbet ettikten sonra şarabını bitirdi. Bugün olanlar ona uzak bir anıymış gibi göründü. Ertesi gün dinç kalkabilmesi için bu gece erken yatması gerektiğini biliyordu. Şarabını içerken evine gelen dergilere ve gazetelere göz attı. Televizyonda haber dışında onu ilgilendiren programlar olmuyordu. Kanalları gezerken bir filmde kadın kocasını öldürüyordu. “Belki de Vedat’ı karısı öldürmüştür” dedi kendi kendine. Uzun süren evliliklerde böyle gizli düşmanlıklar olduğunu okumuştur bir yerlerde.

Aç karnına içtiği şarabın etkisiyle saçmaladığını düşünerek güldü. Yerinden kalktı ve banyoya gitti. On dakika sonra yatmaya hazırды. Banyonun ikinci kapısı yatak odasına açılıyordu. Oradan loş odasına girdi ve yorganın altına bile girmeye gerek duymadan yatağa bıraktı kendini. Bol rüyalı bir uyku onu bekliyordu.

* * *

Rüyasında karanlık bir denizde yüzdüğünü gördü. Ayaklarını çırpmasına karşın pek fazla ilerleyemiyordu. O sırada denizin dalgalanmaya başladığını ve bir fırtınanın yaklaştığını fark ediyordu. Kıyıya doğru yüzebilmek için var gücüyle çabalıyordu. Kıyıya doğru yüzdükçe kıynın uzaklaştığını görüyordu. Nefes nefese kalmıştı. Kolları ve bacakları külçe gibi ağırdı ve onları hareket ettirmezse boğulacağını biliyordu. Denizin yüzeyinde sırtüstü biraz dinlenmeyi deniyordu. Azgın dalgalar yüzünü ve ağzını kapıyor, nefes almasını zorlaştırıyordu. Yüzmeye çalışması gerektiğini biliyordu. Bir kez daha kulaç atmaya çalışıyordu. Kıyı daha da uzaklaşmış, kentin ışıkları zar zor seçilir olmuştu. Ayaklarındaki ağırlığa karşı koyamıyordu artık. Derinlik onu karanlık diplere doğru çekiyordu. Hareket edecek hali kalmamıştı. “Ölmek bu olsa gerek” diye düşünüyordu. Yaşama gücünü kaybetmek ve sonsuzluğa yenilmek. Denizin karanlık ve soğuk dibine doğru kayıyordu. Yukarıdan süzölen hafif bir ışık yol gösteriyordu ona. Artık dibin nasıl olduğunu merak etmeye başlamıştı. Saçları ve giysileri uçuşur gibi döne döne iniyordu derinlere. O sırada eline bir şey takıldığını fark ediyordu. Kafasını çevirdiğinde bir yüzün kendisine çok yakından baktığını görüyordu. Kendisine üzüntüyle bakan kişi Vedat’tı.

Çarşamba

Selin yatağından fırlayarak uyandı. Çarşaf terden sırlıslık olmuştı. Yatağının başında tıklayan eski saatine baktı. Yediği on geçiyordu. Ağzında pas tadı vardı. Mutfağı gitti, bardak almaya bile gerek duymadan çeşmeden kana kana su içti. Şimdi biraz olsun kendine gelmişti. Vedat'ı rüyasında ölü görmek iyice huzursuz etmişti onu. Dünden beri kafası karışık, sinirleri gergindi. Merakı onu tehlikeli sulara taşıyor olabilirdi. Yine de Vedat'ın karısını aramaya karar verdi.

Telefon üçüncü çalışmada açıldı. Gönül'ün sesinden ağladığı seziliyordu.

“Gönül Hanım, ben Selin. Vedat'tan bir haber alabildiniz mi diye sormak için aramıştım” dedi. Gönül derin bir iç geçirdikten sonra, “Ben de şimdi polise gitmek için evden çıkıyordum. Vedat gece eve gelmedi ve beni hiç aramadı. Telefonu da kapalı. Son konuşmamızda da sesi bir tuhaf geliyordu. Ya başına bir şey geldiyse...” dedi.

Selin bir süre sessiz kaldıktan sonra “Size nereye gittiği ve ne yapacağı konusunda herhangi bir şey söyledi mi? Evden ayrılırken nasıldı?” diye sordu.

“Bana normal görünmüştü” dedi kadın, “ama siz şimdi söyleyince hatırladım. Evden çıkmadan önce ona bir telefon geldi. İkimiz de mutfaktaydık. Mutfaktan çıktı ve konuşmak için banyoya girdi. Vedat benden hiçbir şey saklamaz, iş görüşmelerini hep yanımda yapardı. O sabah bir iki dakika telefonda konuştuktan sonra yanıma geldi ve benim hemen çıkmam gerek, deyip ceketini aldı ve gitti.”

Selin kadını rahatlatmak için ne demesi gerektiğini düşünüyordu. Polise gitmek iyi bir fikir gibiydi. Sonuçta kadının kocası ortada yoktu. Polis büyük olasılıkla ona kırk sekiz saat beklemesini tavsiye edecekti.

“Gönül Hanım siz polise gidin ve kocanızın eve gelmediğini bildirin. Ben de ona nasıl ulaşabileceğimiz konusunda biraz araştırma yapayım. Bir gelişme olursa haberleşelim” dedi. Selin telefonu kapadıktan sonra olduğu yere çöktü. Yaşadığı dehşeti Gönül’e hissettirmemeye çalışmıştı. Titreyen ellerine baktı. Önceki geceki telefonu detaylarıyla anımsamaya çalıştı. Boğuk bir ses ona Vedat’ın öldüğünü söylemişti. Selin’e erkek sesi gibi gelmişti ama emin de olamıyordu. Sadece iki sözcük: “Vedat öldü.” Kafasını toplaması gerekiyordu. Duygularına hâkim olmalı, aklını kullanmalıydı. Tüm bunlar tatsız bir şakadan başka bir şey olmaya bilirdi. Soğuk bir duş onu kendine getirirdi ancak. Banyodayken düşünceler aklından büyük bir hızla aktı.

Üç seçenek vardı. Vedat büyük bir haber peşindeydi ve kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyordu. Ama karısını bile aramaması bu seçeneği elemek için yeterliydi. Vedat’ın hayatında başka bir kadın da olabilirdi. Ya da ne kadar inanmak istemese de o en kötü olasılık gerçekleşmişti, Vedat’ın başına bir bela gelmişti. O an aklına rüyası geldi. Kötü düşünceleri kafasından atmak istercesine duştan çabucak çıktı ve havluya sarındı. Biraz sakinleşmişti ama aynaya baktığında kendisini tanıyamadı. Yüzü sapsarı, yeşil gözleri kapkara görünüyordu. Hazırlandıktan sonra gazeteyi aramayı düşündü ancak vazgeçti. Henüz onlara anlatacak iyi bir öyküsü yoktu. İçindeki ses ona Vedat’ın kayboluşunun ardında büyük bir haber olduğunu söylüyordu.

İyi gazetecilere has bir özellik olan haberin kokusunu alma yetisi onda da vardı. Karşısındakinin bir sözü, bir bakışı ya da bir tavrı onda tam olarak çözemediği bir his uyandırır, o da sabit fikirli bir köpek gibi aldığı kokunun ardından giderdi. Bu özelliği sayesinde pek çok büyük haber çıkarmış, yaptığı haberler ülkenin gündemine bomba gibi düşmüştü. ABD hükümeti içinde kimi çevrelerin onu hiç sevmediğini bilirdi. Ama herkesin ona gazeteci

olarak saygı duyduğundan da emindi. Haber kaynaklarının gizliliğini hep korumuştı. Eğer ona bilgi veren bir kişiye başka bir kaynaktan doğrulatmadan haberi yazmayacağını herkes bilir, bu yüzden de haberlerinin doğru olduğuna inanılırdı.

Selin evde oturup beklemeyecekti. Türkiye Büyükelçiliği'ne gidip Vedat'la ilgili bildikleri bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Vedat'ın büyükelçilikteki bazı diplomat arkadaşlarını da görebilirdi bu sayede. Kapıdan çıkarken havayı kokladı. Burnuna ıslak toprak kokusu geldi. Bu, yaklaşan fırtınanın kokusu olabilir miydi?

Massachusetts Caddesi'ndeki Türk Büyükelçiliği'nin heybetli binasının önüne geldiğinde kapıdan panzerli iki siyah aracın çıktığını gördü. Selin büyükelçiliği geçtikten sonraki ilk sokaktan sağa saptı. Biraz ileride yüksek ağaçların altında bir park yeri gördü. Arabasını yavaşça boş yere doğru sürdü ve park etti. Büyükelçi Washington'daki Türk gazetecilerine elçiliğin onların evi olduğunu ne zaman isterlerse gelebileceklerini söylemişti. Selin randevusuz içeri almak istemezlerse onlara büyükelçinin sözlerini anımsatacaktı.

Yan sokaktan anacaddeye çıkıp iki dakika yürüdükten sonra büyükelçilik kapısının önündeydi. Sabah güneşi karşı kaldırıma vuruyor, yol boyunca uzanan yaşlı ağaçların dalları hafif rüzgârda sallanıyordu. Büyükelçiliğin ön bahçesinde nöbet tutan Amerikalı polis ona dikkatle baktı. Selin başıyla selam verdikten sonra zile bastı. Kapıdaki görevli mekanik bir sesle, "Buyurun. Kim için gelmişsiniz?" diye sordu.

Selin kapıda asılı duran gri alıcıya yaklaşarak, "Bir konuda basın müşaviri Faruk Bey'le görüşmek istiyorum. *Ülke* gazetesinden Selin Uygur'ın geldiğini söyleyin lütfen" dedi.

Faruk Öztürk, Selin'in sık görüştüğü diplomatlardan biriydi. Türk diplomatların hükümetten çekinmeleri ve ketumlukları onu çok yoruyordu. Pek çoğu son derece yetenekli ve zeki insanlar olmalarına karşın kariyerlerinde bir leke olacak korkusuyla gazetecilere yaklaşmak istemiyordu. Ancak üst düzey bir telkin gelirse kamuoyunu şekillendirmek için basına

“İstasyonun otoparkı karanlık ve ısısızdı. Arabasına ulaşmak için merdivenden yukarı çıktı ve yürümeye başladı. Önünden bir araba geçti. Biraz daha yürüdüğünde yüz metre ileride siyah büyük bir araba çarptı gözüne. Arabanın camları koyu olduğu için içerisini göremiyordu. Plakası ise yoktu. ‘Peşimdeler’ diye geçirdi içinden.”

Ucu Amerikan devleti içindeki iktidar savaşlarına dokunan akıl almaz bir siyasi komplo... Bu komployu ortaya çıkarmaya çalışan Türk gazetecinin ölümü... *Ülke* gazetesinin Washington muhabiri Selin Uygur’ın çözmeye çalıştığı cinayet onu, Amerikan devleti içinde oynanan oyunlarla ABD’nin Ortadoğu siyasetinin karmaşık hesaplarının ortasına düşürecek ve büyük tehlikelerle burun buruna getirecek.

Gazetecinin Ölümü, Elçin Poyrazlar’ın temposu yüksek, soluk soluğa okunan ilk romanı...

Fotoğraf: Osman Kaytaoğlu

1975’te Bursa’da doğdu. ODTÜ İşletme Bölümü’nün ardından Belçika’da ekonomi-politika doktorasını yaparken gazeteciliğe başladı. Brüksel, Washington, Londra ve Madrid’de, *Cumhuriyet*, *Huffington Post*, BBC ve Politico gibi pek çok yerli ve yabancı medya kuruluşu için çalıştı. Romanları *Gazetecinin Ölümü* (2014), *Kara Muska* (2016), *Mantolu Kadın* (2018), *Ecel Çiçekleri* (2021-Yılın Polisiye Kitap Ödülü), *Kayıp Yüz’dür* (2022). İngiltere’nin seçkin derneği Polisiye Yazarlar Birliği’ne (CWA) 2016 yılında kabul edildi. Halen Londra’da yaşıyor.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6570-22-1

Sertifika no: 44919

9 786256 570221

Dağın
Kitap